

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.256 van 29 januari 2014
in de zaak A. 209.774/XIV-35.174**

In zake : Vera VRANCKEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Emmanuel Jacobowitz
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen
eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Sven Mary
kantoor houdend te 1060 Brussel
Afrikastraat 92

tegen :

de POLITIEZONE HASSELT - ZONHOVEN - DIEPENBEEK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrick Hofströssler
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 99
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

De vordering, ingesteld op 12 augustus 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van “de beslissing van de Politieraad van de PZ Hazodi van 13 juni 2013 ... waarbij de weddenschaal van mevrouw Vera Vrancken met ingang van 13 juni 2013 herzien en vastgesteld wordt op A31”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 januari 2014.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anthony Poppe, die loco advocaten Emmanuel Jacobowitz en Sven Mary verschijnt voor verzoekster, en advocaten Audrey Baeyens en Kurt Willems, die loco advocaat Patrick Hofströssler verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster is op 1 januari 1978 bij de stad Hasselt in dienst getreden als contractueel klerk-typiste. Zij werd naderhand statutair en met ingang van 1 januari 1993 werd zij bevorderd tot bureauchef. In deze graad had zij vanaf 1 januari 1997 tot 31 december 2000 de weddenschaal A2a (jaarwedde in 2000: 1.410.000 BEF).

Verzoekster heeft er bij de politiehervorming voor geopteerd om als CALog-personeel over te stappen naar de politiezone HAZODI. Het CALOG-personeel heeft reeds op 1 april 2001 de overstap gemaakt naar het nieuwe statuut van het personeel van de politiediensten, hoewel dit statuut pas vanaf 1 januari 2002 van toepassing is geworden. De PZ Hazodi heeft op 1 januari 2002 rechtspersoonlijkheid verkregen. Bij beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 21 juni 2001 wordt de individuele jaarwedde op 1 januari 2001 van verzoekster vastgesteld op 1.725.000 BEF, hetgeen overeenstemt met de weddenschaal A5a. Op het collectief bericht van mutatie (van

personeel stad Hasselt naar de politiezone) van 10 oktober 2001 wordt voor verzoekster vermeld: “Jaarwedde A5a 01/01/2001: 1.725.000,-. Jaarwedde A5a 01/08/2001: 1.725.000,- + regul. januari 2001 t/m maart 2001.”.

Het politiecollege en de politieraad hadden intussen op respectievelijk 9 januari 2001 en 9 april 2001 beslist verzoekster aan te stellen als politiesecretaris. Het politiecollege had op 23 januari 2001 tevens beslist aan verzoekster als politiesecretaris een weddebijslag toe te kennen waarvan het bedrag werd vastgesteld op het verschil tussen de loonschaal A5a en A2a. Kennelijk ter vervanging van deze weddebijslag beslist de politieraad op 11 februari 2002 aan verzoekster dezelfde vergoeding toe te kennen als degene die aan de bijzondere rekenplichtige van de politiezone wordt toegekend, met name een vergoeding gelijk aan 95 % van de mandaattoelage van de zonechef.

Op 19 februari 2002 beslist het politiecollege de individuele jaarwedde van verzoekster op 1 januari 2002 vast te stellen op 1.761.065 BEF (43.655,66 EUR) in de weddenschaal A5. Ingevolge de nieuwe loonschalen ingevoerd bij het KB van 23 maart 2007 tot wijziging van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten heeft het politiecollege op 23 april 2007 de weddenschaal met ingang van 1 januari 2007 omgezet in de weddenschaal A32, met vrijwaring AA5.

De verwerende partij heeft op 5 maart 2012 aan de CVBA I-Force gevraagd een (bijkomend) onderzoek te voeren naar de inschalingen van bepaalde personeelsleden, vermeld in een rapport over een eerder uitgevoerde audit. In dit rapport wordt m.b.t. verzoekster besloten 1) dat de op 23 januari 2001 door het politiecollege toegekende weddetoeslag in rechte niet verantwoord lijkt en minstens twijfelachtig is; 2) dat hoe dan ook slechts een weddetoeslag had mogen opgenomen worden en dat deze geen basis kon vormen voor de hogere weddeschaal A5a die op het collectief bericht van mutatie werd doorgegeven; en 3) dat verzoekster bovenop de verhoogde inschaling op 11 februari 2002 nog een mandaattoelage heeft verkregen.

Naar aanleiding van de commotie omwille van de zgn. ‘graaicultuur’ binnen de politiezone Hazodi werd tevens een strafrechtelijk onderzoek gevoerd naar eventuele malversaties inzake inschalingen en vergoedingen. De arbeidsauditeur liet bij e-mail van 19 december 2012 aan de raadsman van de verwerende partij

weten dat zijn ambt geen verder onderzoek heeft ingesteld naar de wijze van looninschaling, “gezien er terzake geen enkel sociaal-strafrechtelijk beteugelbaar feit kan begaan zijn.”

Op 20 december 2012 heeft het politiecollege beslist de weddenschaal van verzoekster met ingang van dezelfde datum te herzien en vast te stellen als A31 (Adviseur, 44.860 euro/jaar). Tegen deze beslissing heeft verzoekster een verzoek tot schorsing en nietigverklaring bij de Raad van State ingediend (zaak 208.161/IX-7946). In het auditorsverslag over het verzoek tot schorsing werd besloten dat het politiecollege niet bevoegd was om deze beslissing te nemen, waarna het politiecollege de beslissing van 20 december 2012 heeft ingetrokken op 11 juni 2013. De Raad heeft intussen het beroep bij gebrek aan voorwerp verworpen (arrest nr. 224.727 van 19 september 2013).

Op 13 juni 2013 heeft de politieraad de volgende beslissing genomen:

“(…)

1. Wettelijk kader

- KB 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, in het bijzonder deel XI, houdende vaststelling van het geldelijk statuut, BS 30 maart 2001, nadien meermaals gewijzigd.

- KB 30 maart 2001 tot bepaling van de loonschalen die van toepassing zijn op de personeelsleden van het administratief en logistiek kader van de politiediensten, BS 31 maart 2001, opgeheven bij het KB van 23 maart 2007 tot wijziging van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, BS 30 maart 2007.

- Bijlage 12 bij het KB van 30 maart 2001 KB 30 maart 2001 tot bepaling van de loonschalen die van toepassing zijn op de personeelsleden van het administratief en logistiek kader van de politiediensten.

- Wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, nadien meermaals gewijzigd.

- KB van 23 maart 2007 tot wijziging van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, BS 30 maart 2007.

- Wet van 26 april 2002 houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten, BS 30 april 2002.

- Omzendbrief PLP 16ter van 29 maart 2002 betreffende de overgang van het administratief en logistiek kader de lokale politie, krachtens artikel 235, tweede, derde en vierde lid, van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, BS 18 maart 2002.

2. De feiten

2.1. Wettelijk kader

1. In de jaren 2001 en 2002 werden de voormalige korpsen van de gemeentepolitie Hasselt, Zonhoven en Diepenbeek omgevormd tot de politiezone HAZODI, zoals voorzien door de Wet van 7 december 1998 tot organisatie van een

geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, (BS 5 januari 1999).

Een politiezone omvat één of meer gemeenten en wordt, naargelang het geval, een een- of meergemeentezone genoemd. HaZodi is dus een meergemeentezone, hetgeen impliceert dat zij rechtspersoonlijkheid heeft. In de meergemeentezones worden de bevoegdheden van de gemeenteraad inzake de organisatie en het beheer van het lokaal politiekorps uitgeoefend door de politieraad. De respectieve bevoegdheden van het college van burgemeester en schepenen en van de burgemeester inzake de organisatie en het beheer van het lokaal politiekorps worden uitgeoefend door het politiecollege.

In het kader daarvan werd op 1 april 2001 personeel van de federale en van de gemeentepolitie overgedragen naar de politiezone als CALog personeel. Ingevolge de bekendmaking van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten (BS 31 maart 2001, hierna genoemd RPPol) en het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot bepaling van de loonschalen die van toepassing zijn op de personeelsleden van het administratief en logistiek kader van de politiediensten (BS, 31 maart 2001), moest aan ieder actueel personeelslid van de gemeentepolitie de graad en loonschaal toegewezen worden die hem toekomt in de lokale politie.

Het nieuwe statuut van het personeel van de politiediensten werd evenwel slechts vanaf 1 januari 2002 van toepassing op niet politieel gemeentepersoneel. Tijdens de overgangsfase tussen 1 april 2001 en 1 januari 2002 was dus het administratief en geldelijk statuut van de stad Hasselt nog van toepassing.

Art. 2.3.1 t.e.m. art. 2.3.21 van het KB van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, regelt daarbij de bepaling van graad en loonschaal voor het administratief en logistiek kader. Bijlage 12 bij het KB, zoals ingevoerd bij het KB van 30 maart 2001 tot bepaling van de loonschalen die van toepassing zijn op de personeelsleden van het administratief en logistiek kader van de politiediensten, stelt de loonschalen vast (met name door te verwijzen naar de ermee overeenstemmende loonschaal van hetzelfde niveau die geldt voor het personeel van federale ministers).

Ingevolge het KB van 23 maart 2007 tot wijziging van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, BS 30 maart 2007, werden die loonschalen met ingang van 1 januari 2007 opnieuw gewijzigd.

2.2. Overdracht personeel

Het CALog-personeel wordt onderverdeeld in vier niveaus (van A tot D), en elk niveau wordt nog verder onderverdeeld in verschillende graden. De overzetting van CALog-personeel van de stad Hasselt naar de politiezone HAZODI, impliceerde dus dat de betrokken personeelsleden opnieuw een niveau en een graad dienden te worden toegewezen binnen hun nieuwe werkomgeving.

Het niveau dat men verwierf, werd daarbij gekoppeld aan de loonschaal die het betrokken personeelslid had op 31 december 2001. Bijlage 12 bij het KB van 30 maart 2001 voorzag daarvoor in een tabel, waarbij aan de rechterkant de oude loonschalen stonden opgelijst, en in de linkerkolom de nieuwe loonschalengroepen die daarmee overeenkwamen. Het betrokken personeelslid werd op niveau A, B, C of D ingeschaald naarmate zijn op dat moment geldende loonschaal in de rechterkolom in niveau A, B, C of D vermeld stond. Het was met andere woorden het loon dat het betrokken personeelslid eind 2001 genoot bij de stad Hasselt, dat bepaalde of het personeelslid bij de politiezone HAZODI in niveau A, B, C of D werd ingeschaald.

De graad die het personeelslid verkreeg was in beginsel de algemene graad binnen dat niveau, behoudens wanneer een bijzondere graad binnen dat niveau nauwer aansloot bij het toenmalige ambt.

Uit de vaststelling van niveau en graad, vloeide dan weer de wedde voort die

men vanaf 1 januari 2002 zou verkrijgen.

De loonschaal waarop men dd. 31 december 2001 was ingeschaald bij de stad Hasselt, was dus bepalend voor de administratieve en financiële overzetting van het personeel naar de politiezone.

De inschaling van CALog personeelsleden in de loonschalen van de geïntegreerde politie geschiedde daarop volgens een driestappenmethode:

Stap 1: Bepaling van de loonschalengroep en vervolgens de loonschaal

Stap 2: Herberekening van de huidige wedde

Stap 3: Herberekening van de nieuwe geldelijke anciënniteit.

De loonschalengroep waar men na inschaling in terecht kwam, kon daarbij verschillend zijn van de loonschalengroep die "en regime" aan bepaalde graden was verbonden. In het overgangsrecht was er met andere woorden geen verband tussen de graad die men had, en de loonschalengroep waar men in terecht kwam.

2.3. De feiten ten aanzien van Vera Vrancken

Op 9 januari 2001 nam het politiecollege van de politiezone HAZODI een beslissing om Vera Vrancken met ingang van 1 januari 2001 een toelage en/of weddesupplement toe te kennen, omwille van haar aanstelling als secretaris bij het politiecollege. Op 23 januari 2001 werd door het politiecollege het bedrag van die toeslag vastgesteld. Het politiecollege kende Vera Vrancken daarbij een toeslag toe (wat dus niet hetzelfde is als de verhoging van de loonschaal) die werd voorzien in art. VI.II.77 van het ontwerp van het KB van 21 december 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten. Het bedrag van die toeslag werd vastgesteld op het verschil tussen de loonschaal A5a en de som van de schaal die ze tot dan genoot in de schaal A2a. Die toeslag werd toegekend ondanks het feit dat de mandaattoelage voor secretaris nog niet beschikbaar was zolang het desbetreffende KB nog niet was afgekondigd en in werking getreden, wat in de beslissing van 23 januari 2001 overigens ook expliciet erkend werd.

De toekenning van de weddetoeslag op 23 januari 2001 heeft dus geen enkele juridische grondslag en daarvoor kon het politiecollege van de politiezone HAZODI, die geen publieke gelden mag uitbetalen zonder rechtsgrond, in de op dat ogenblik bestaande rechtsregels geen rechtsgrond vinden.

Op 21 juni 2001 ging het college van burgemeester en schepenen van de stad Hasselt daarop over tot een weddeaanpassing voor Vera Vrancken, en met ingang van 1 januari 2001 werd voor haar de jaarwedde 1.725.000,- vastgesteld. Die beslissing is manifest onwettig, aangezien ze een toegekende toeslag, die op zich reeds manifest onwettig is, nadien schijnbaar incorporeert als wedde, terwijl het in werkelijkheid slechts een toeslag is.

Op het collectief bericht van mutatie dat op 10 oktober 2001 werd opgesteld, en waarvoor Vera Vrancken eindverantwoordelijke was, stond vermeld "Jaarwedde A5a 01/01/2001: 1.725.000,-. Jaarwedde A5a 01/08/2001: 1.725.000,-. + regul. Januari 2001 t/m maart 2001".

Op 15 oktober 2001 vonden er inderdaad correctiebetalingen plaats, om vanaf 1 januari 2001 het loon van Vera Vrancken aan te vullen tot aan het bedrag van de loonschaal A5a. Vanaf oktober 2001 werd het aanvullende bedrag tot aan de loonschaal A5a onmiddellijk uitbetaald. Het bedrag 1.725.000,- is echter geen nieuwe loonschaal A5a, daarvoor ontbrak een wettige rechtsgrond. Het kan dus enkel een toeslag zijn bij haar loonschaal A2a.

Het is het bedrag van 1.725.000 BEF (wat overeenkomt met de weddeschaal A5a) dat werd ingediend en gebruikt door het sociaal secretariaat voor de nieuwe inschaling, zonder dat verduidelijkt werd dat een gedeelte daarvan een weddetoeslag uitmaakte.

Volgens bijlage 12 bij het KB van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, komt de oude weddeschaal A5a voor Vera Vrancken overeen met de nieuwe weddeschaal AA5. De oude

weddeschaal A2a komt overeen met de nieuwe weddeschaal AA3. Aangezien Vera Vrancken in werkelijkheid slechts de weddeschaal A2a had op 31 december 2001, diende zij dus te worden ingeschaald in weddeschaal AA3.

Op 19 februari 2002 besliste het politiecollege van de politiezone HaZoDi om overeenkomstig het KB van 30 maart 2001 de individuele jaarweddes van bepaalde statutaire personeelsleden te herzien. Voor Vera Vrancken werd, op basis van de doorgegeven informatie, met ingang van 1 januari 2002 de weddeschaal vastgesteld op AA5, zijnde een jaarwedde van 43.655,66 EUR, en met ingang van 1 augustus 2002 de weddeschaal vastgesteld op de vork tussen 30.410,96 en 48.953,54 EUR, zijnde een jaarwedde van 44.980,13 EUR. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat er geen wettig rechtsgrond bestaat voor de inschaling in weddeschaal AA5, bij gebrek aan bevordering/benoeming van Vera Vrancken. Dat de door het politiecollege op 23 januari 2001 toegekende weddetoeslag ten onrechte schijnbaar werd omgezet in loon bij de nieuwe inschaling, net zoals zij reeds ten onrechte schijnbaar werd omgezet in loon bij beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Hasselt op 21 juni 2001.

Bovendien, op 11 februari 2002 besliste de politieraad om op basis van art. 32bis van de wet van 7 december 1998 en art. 108 van de programmawet van 30 maart 2001 (BS 31 maart 2001) aan Vera Vrancken dezelfde mandaatvergoeding toe te kennen als de bijzondere rekenplichtige en dit via dezelfde uitvoeringsmodaliteiten. In uitvoering daarvan werd in april 2002 een formulier L-120 "Verklaring voor het openen en/of sluiten van de rechten op weddebijslagen, toelagen en vergoedingen" opgesteld en werd in hoofde van Vera Vrancken een weddetoeslag "Type of cat 4" aangevraagd voor het uitoefenen van het mandaat van (politie)secretaris. Diezelfde toeslag had Vera Vrancken echter al in 2001 bekomen, doch omwille van het feit dat die toeslag foutief als loon was doorgegeven en zij bijgevolg foutief in een hogere loonschaal was ingeschaald, verkreeg zij daarbovenop dus nog een tweede maal dezelfde toelage als secretaris, die reeds in haar loonschaal was geïncorporeerd.

Het besluit is dan ook dat de weddetoeslag die het politiecollege op 23 januari 2001 op onwettige wijze toekende daarna onterecht werd doorgegeven aan het sociaal secretariaat als hogere weddeschaal, in plaats van als toeslag. Dat een weddenverhoging werd toegekend zonder benoeming of bevordering en zonder enige wettige rechtsgrond. Dat de weddeschaal A5a (in plaats van A2a) als basis werd gebruikt voor de inschaling door het sociaal secretariaat. Daar bovenop, werd aan Vera Vrancken op 11 februari 2002 nogmaals de mandaattoeslag toegekend die reeds was doorgegeven als deel van haar weddeschaal, zodat Vera Vrancken naast een onterecht hoge inschaling, ook voor een tweede maal dezelfde toeslag bewam.

3. Vera Vrancken werd op 22 november 2012 gehoord

Met een aangetekende brief werd Vera Vrancken door het politiecollege uitgenodigd om te worden gehoord teneinde Vera Vrancken met de feiten vermeld hiervoor te confronteren. Vera Vrancken werd uitgenodigd om op 22 november 2012 te worden gehoord, in aanwezigheid van haar raadsman indien zij zulks wenste.

Op 22 november 2012 verscheen Vera Vrancken niet. Haar raadslieden, Mr. Sven Mary en Mr. Sven De Baere, verschenen om 14u11.

Met de aangetekende brief werd aan Vera Vrancken gemeld dat het rapport van I-Force dd. 8 december 2011 en dat van 20 juni 2012 voor inzage beschikbaar was. De stukken werden toegezonden aan de raadslieden.

De raadslieden van Vera Vrancken hebben volgende beperkte verklaring afgelegd: Een foutieve inschaling wordt betwist. Dat de inschaling uitgelokt of mogelijk gemaakt is, wordt betwist. Er is sprake van bedrog en bedrieglijke opzet, dat wordt ook betwist. De verweermiddelen waarom dat gebeurt zal ten gepaste tijde voor de rechtbank verdedigd worden. Deductie is dat zij niet menen dat er

terugbetaald zal worden. De raadslieden hebben geweigerd het PV van verhoor te ondertekenen.

Aansluitend werd aan de raadslieden van Vera Vrancken gevraagd of zij stukken wensten neer te leggen. Zij verklaarden geen stukken te willen neerleggen.

Vera Vrancken zette echter wel op een later moment haar argumenten ten gronde uitvoerig schriftelijk uiteen, namelijk in haar verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring in de procedure G/A 208.161/IX-7946. In dat verzoekschrift betoogde zij onder meer dat de beslissingen van het politiecollege van 19 februari 2002 en van het college van burgemeester en schepenen van de stad Hasselt van 21 juni 2001 rechtsgeldig waren en reikten ze alle elementen aan die dit volgens haar zouden bewijzen, zodat de politiezone het standpunt van Vera Vrancken kent over de feiten die aan de grondslag liggen van onderhavige beslissing en het recht van de politiezone om dit te corrigeren, ondanks haar weigering om deel te nemen aan een verhoor.

4. Motieven

Gelet op het feit dat de politieraad meent dat zij de bevoegde overheid is om Vera Vrancken in haar juiste weddeschaal in te schalen, onder meer gelet op art. 56 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus (WGP), art. 12 van de wet van 27 december 2000 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, art. 235 WGP, art. 236 WGP, art. 248 WGP, art. 12.1.1. van het Rppol, en art. 12.2.1. van het Rppol.

Gelet op de finaliteit van deze beslissing om de verloning van Vera Vrancken op een wettige manier vast te stellen voor de toekomst, met benoeming in haar wettige graad en weddeschaal zoals hierna in artikels 1 en 2 gedaan.

Gelet op de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus.

Gelet op het KB van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, in het bijzonder deel XI, houdende vaststelling van het geldelijk statuut.

Gelet op het KB van 23 maart 2007 tot wijziging van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, waarbij elk personeelslid van het administratief en logistiek individueel diende te worden ingeschaald in de nieuwe loonschaal overeenkomstig de inschalingstabellen 1 en 4 bij dat KB, en dit met terugwerkende kracht tot 1 januari 2007.

Gelet op het feit dat Vera Vrancken tijdens de overgangsperiode voor overdracht van personeel van de stad Hasselt naar de politiezone vooraf, vooraleer de inschaling een feit werd, een hogere vergoeding en schijnbaar een hogere loonschaal heeft gekregen, waarvoor geen wettige objectieve maatstaf kon worden aangetroffen, zodat op basis van die hogere verloning een hogere inschaling werd bekomen, waaraan dan weer een hogere verloning is gekoppeld.

Gelet op het feit dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Hasselt van 21 juni 2001 manifest onwettig is. Dat het college van burgemeester en schepenen dd. 21 juni 2001 de weddeschaal van Vera Vrancken heeft vastgesteld op 1.725.000,-, zijnde de weddeschaal A5a en de graad van organisatie-adviseur, zonder dat zij werd bevorderd en dus zonder enige wettige rechtsgrond.

Dat zij een weddetoeslag als wedde beschouwt, daar waar de beslissing van de politiezone in oprichting van 23 januari 2001 duidelijk stelt dat het slechts een toeslag is. Dat er geen enkele bepaling in het RPPol of enige andere wettelijke bepaling bestaat, die toelaat om in die omstandigheden een weddetoeslag aan te wenden om een hogere weddeschaal te bepalen.

Dat noch de omzendbrief van 14 juli 1993, noch de gemeenteraadsbeslissing van

23 april 1996 houdende de vaststelling van het geldelijk statuut van het gemeentepersoneel en de latere wijzigingen ervan, noch enige andere algemene weddenschaalherziening verantwoorden dat de weddeschaal van Vera Vrancken op A5a werd vastgesteld.

Dat de beslissing van het politiecollege van 23 januari 2001, die op zich reeds manifest onwettig is want steunt op niet-bestaande wetgeving, nadien dus manifest miskend werd door het college van burgemeester en schepenen op 21 juni 2001. Dat het college van burgemeester en schepenen de weddeschaal van Vera Vrancken heeft vastgesteld op A5a, zonder dat zij werd bevorderd. Het lijkt erop dat het college van burgemeester en schepenen op dezelfde manier werd misleid als het politiecollege op 19 februari 2002 om foutieve inschalingsbeslissingen te nemen.

Gelet op het feit dat er geen enkele wettige juridische grondslag is voor de toekenning van een wedde van 1.725.000- BEF aan Vera Vrancken met ingang van 1 januari 2001.

Gelet op het feit dat het politiecollege bij de inschalingsbeslissing van 19 februari 2002 hierin te goeder trouw vertrouwd heeft op haar medewerkers en de personeelsleden die de dossiers voorbereidden en dat zij vele jaren later, na het onderzoek door een onafhankelijk auditkantoor, heeft moeten vaststellen dat zij bij het ondertekenen van het besluit niet beschikte over de gegevens die noodzakelijk waren voor een correcte beoordeling. Gelet op het feit dat de beslissing van het politiecollege met andere woorden steunde op een beslissing die manifest onwettig was, en door diezelfde manifeste onwettigheid wordt geraakt.

Gelet op het feit dat Vera Vrancken op 11 februari 2002 nogmaals de mandaattoeslag werd toegekend door het politiecollege die reeds was doorgegeven als deel van haar weddeschaal, zodat Vera Vrancken naast een onterecht hoge inschaling, ook voor een tweede maal dezelfde toeslag bekam.

Gelet op het feit dat Vera Vrancken dus tweemaal dezelfde vergoeding ontving voor haar aanstelling als secretaris, wat manifest onwettig is.

Dat het gegeven dat geen enkele instantie die onwettigheid in het verleden heeft opgemerkt, geen afbreuk doet aan de onwettigheid ervan. Gelet op het feit dat niet blijkt dat het SSGPI bij haar beoordeling op de hoogte was van het feit dat Vera Vrancken op datum van 31 december 2000 ingeschaald was in weddeschaal A2a en dat zij per 1 januari 2001 de schaal A5a heeft verkregen door de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 21 juni 2001.

Gelet op het feit dat die foutieve inschalingsbeslissingen een manifeste onwettigheid uitmaken daar zij op geen enkele rechtsgrond berusten.

Dat er geen praktijk bestaat binnen de politiezone om aan diegene die een hogere functie uitoefent, de facto een bevordering of benoeming toe te kennen, dus zonder de toepasselijke regelgeving in acht te nemen.

Dat het gegeven dat een ander personeelslid dat foutief werd ingeschaald door haar huidige werkgever (nog) niet werd heringeschaald, niets afdoet aan die manifeste onwettigheid. Dat geen bewijs voorligt dat haar huidige werkgever op de hoogte is van de resultaten van het gevoerde onderzoek, en dat dit sowieso geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er ten aanzien van Vera Vrancken geen verantwoording terug te vinden is voor de overgang van schaal A2a naar A5a.

Gelet op het verhoor van Vera Vrancken dd. 22 november 2012, waar Vera Vrancken niet is komen opdagen, en waar de beperkte verklaringen die de raadslieden van Vera Vrancken op 22 november 2012 hebben afgelegd het voorgaande niet ontkrachten, nu de raadslieden geweigerd hebben op de feitelijkeheden in te gaan.

Gelet op het verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring neergelegd door Vera Vrancken in procedure nr. G/A 208.161/IX-7946 bij de Read van State, waarin zij wel uitgebreid schriftelijk verslag heeft gedaan van de elementen die volgens haar de rechtsgeldigheid van de haar toegekende weddeschaal bewijzen en

van de elementen die de politiezone zouden weerhouden om Vera Vrancken in haar correcte weddeschaal in te schalen. Gelet op het feit dat de politiezone na een analyse tot het besluit is komen dat geen van die inhoudelijke elementen ernstig is, en dat geen enkel element een wettige rechtsgrond kan verschaffen aan haar hogere weddeschaal.

- Wat betreft het eerste middel van Vera Vrancken in voormelde procedure bleek na onderzoek dat er geen enkele juridische basis kon worden gevonden ter verantwoording van haar weddesprong van Vera Vrancken. Dat dit dus een manifeste onwettigheid uitmaakt die voor onbestaande dient te worden gehouden, zodat de politiezone dit nog kan rechtzetten.

- Wat betreft het tweede middel van Vera Vrancken, blijkt dat de politiezone zich steunt op haar eigen onderzoek, op basis van elementen die o.a. werden aangereikt door het auditonderzoek en het strafonderzoek.

- Wat betreft het derde middel van Vera Vrancken, blijkt dat de politiezone de schuldvraag en de vraag over eventueel bedrieglijk handelen open en onbeantwoord laat, doch dat dit niet wegneemt dat de foutieve inschaling moet worden rechtgezet wegens de manifeste onwettigheid ervan en om de gelijkheid tussen de personeelsleden te herstellen.

- Wat betreft het vijfde middel van Vera Vrancken, blijkt dat de thans voorgesteld weddenschaal anciënniteit van Vera Vrancken conform de wet wordt in rekening gebracht.

Een essentieel element in dit dossier, met name de kwade trouw van de betrokken personeelsleden, staat niet vast op grond van de beschikbare feitelijke gegevens. Gelet op het feit dat de politiezone Hazodi de bewijslast draagt van kwade trouw indien zij zich daarop wil beroepen, diende uit het gevoerde strafonderzoek -of de verhoren van de betrokkenen- de nodige elementen naar voor te komen die kwade trouw zouden bewijzen. Bij brief van 20 november 2012, ontvangen op 22 november 2012, bevestigde de heer Arbeidsauditeur aan de politiezone dat hij het strafonderzoek (zowel wat betreft het luik rond de zogenoemde pesterijen, als het luik rond de vergoedingsproblematiek) had afgesloten met een seponeringsbeslissing. Na inzage van het strafdossier, blijkt dat er ogenschijnlijk onvoldoende elementen terug te vinden zijn om de kwade trouw van de betrokken personeelsleden vast te stellen. Dit is te wijten aan het feit dat de arbeidsauditeur geen verder onderzoek heeft gevoerd naar de inschaling van de betrokken personeelsleden. De auditeur meldde bij mail van 19 december 2012:

"In antwoord op uw mailbericht van 19 december 2012 kan ik u mededelen, dat u waarschijnlijk een volledig afschrift van de strafdossiers met notitienummer A 20110049 en A 20120331 heeft ontvangen. Wat het luik inschalingen betreft in dossier A 20120331 bevat dit dossier niet de verhoren van de dames VERA VRANCKEN, ANITA VANOPPEN, ALBERTINE SAUWENS en MARIE-ANN VONCKX. Het is mogelijk dat deze dames werden gehoord en deze pro justitia's zich in een of meerdere dossiers bevinden die door het parket van de Procureur des Konings van Hasselt werden behandeld. Mijn ambt heeft geen verder onderzoek ingesteld naar de wijze van looninschaling, gezien er terzake geen enkel sociaal-strafrechtelijk beteugelbaar feit kan begaan zijn."

Die vaststelling is bijzonder jammer, aangezien de heer arbeidsauditeur over meer middelen beschikt om dit dossier ten gronde te onderzoeken, dan die waarover de politiezone zelf beschikt. Dit bleek zeer duidelijk naar aanleiding van het verhoor dat de politiezone zelf heeft proberen afnemen van de vier betrokken personeelsleden. Slechts één personeelslid is hierop ingegaan. De drie overige personeelsleden, waaronder Vera Vrancken, hebben geweigerd om verhoord te worden door de politiezone.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat, gelet op het quasi onbestaande

strafonderzoek wat betreft de inschaling en de seponering van het strafdossier, op dit ogenblik onvoldoende elementen voorhanden zijn om de kwade trouw van Vera Vrancken aan te nemen. De pijnpunten die omtrent de inschaling zijn ontdekt kwamen echter ook in het strafonderzoek naar boven, die zijn daarin bevestigd. De oorsprong, of het een vergissing was of bewust is niet duidelijk, maar het is wel zeer duidelijk dat het onjuist is.

De politiezone dient de schuldvraag en de vraag over eventueel bedrieglijk handelen dus open en onbeantwoord te laten, doch dit betreft niet de vaststelling van de onwettigheid die vaststaand is. Dit neemt niet weg dat de foutieve inschaling moet worden rechtgezet wegens de manifeste onwettigheid ervan en om de gelijkheid tussen de personeelsleden te herstellen.

Gelet op het feit dat ook de politieraad van de politiezone HaZoDi de vastgestelde onwettigheid dermate manifest beschouwt dat zij voor onbestaande dient te worden gehouden. Er moet gelijkheid bestaan en personeelsleden kunnen niet voor henzelf afwijkingen op de regel van de gelijkheid bekomen door hoger dan wettig mogelijk ingeschaald of betaald te worden.

Gelet op het feit dat de politieraad, gelet op de resultaten van het gevoerde strafonderzoek, Vera Vrancken enkel vanaf de datum van deze administratieve beslissing formeel in haar juiste graad en weddeschaal wil inschalen.

Gelet op het feit dat de politieraad van de politiezone HaZoDi thans de individuele jaarwedde van Vera Vrancken dient te herzien en vast te stellen, met ingang vanaf deze administratieve beslissing.

Gelet op het feit dat Vera Vrancken op 31 december 2001 loonschaal A2a genoot.

Gelet op het feit dat Vera Vrancken op 1 januari 2002 weddeschaal AA3 had, met geldelijke ancienniteit 1 januari 1981. jaarwedde 35.651,73 euro.

BESLUIT

OM DEZE REDENEN BESLIST DE POLITIERAAD :

Artikel 1: De individuele jaarwedde van Vera Vrancken, adviseur, geboren op 14/06/1957 te Hasselt, wordt niet formeel herzien voor de periode tot 13 juni 2013

Artikel 2: De individuele jaarwedde van Vera Vrancken, adviseur, geboren op 14/06/1957 te Hasselt wordt, overeenkomstig het KB van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten en overeenkomstig het KB van 23 maart 2007 tot wijziging van het KB van 30 maart 2001, herzien en vastgesteld als volgt:

Graad	Weddeschaal	Ingangsdatum	Jaarwedde bedrag
Adviseur	A31	13 juni 2013	44.860,00
Met behoud van weddenschaal anciënniteit sinds 1 september 2007			

Artikel 3: Een afschrift van deze beslissing zal aan de betrokkene worden overgemaakt.

Artikel 4: Deze beslissing kan het voorwerp uitmaken van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State.(...)”.

Dit is de bestreden beslissing. Zij werd bij aangetekende zending van 19 juni 2013 aan verzoekster betekend.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4.1. De verwerende partij werpt op dat verzoekster geen wettig belang heeft bij haar beroep, maar dat zij het bekomen van een onwettige toestand nastreeft.

4.2. Er is geen reden om momenteel over de exceptie uitspraak te doen, aangezien verder zal blijken dat niet is voldaan aan één van de door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste voorwaarden om tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing over te gaan.

V. Onderzoek van de vordering

5.1. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

5.2. Wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, voert verzoekster aan dat zij een moeilijk te herstellen ernstig moreel nadeel ondergaat door het feit dat de bestreden beslissing een verdoken tuchtmaatregel is die een negatief waardeoordeel over haar inhoudt, zonder dat dit oordeel wordt gestaafd met bewijzen. Zij wordt gestraft voor haar vermeend foutief handelen tijdens de periode dat het niet-politioneel gemeentepersoneel van de stad Hasselt overging naar de lokale politiezone HAZODI.

Zij voert verder aan dat zij in de bestreden beslissing het voorwerp uitmaakt van “verdachtmakingen en minachting” op grond van niet bewezen feiten en dat de Raad van State aanneemt dat een desbetreffende beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel waartoe de verdachtmakingen in haar geval leiden, wordt

versterkt doordat die verdachtmakingen afbreuk doen aan de besluiten van het strafonderzoek dat gevoerd werd over de feiten die haar in de bestreden beslissing worden verweten. Volgens verzoekster zal de minachting waaraan zij wordt blootgesteld in een sterk gemediatiseerde omgeving, “niet behoorlijk kunnen worden hersteld door een jaren later tussen te komen vernietigingsarrest”.

5.3. De verwerende partij antwoordt daarop dat verzoekster niet in concreto aantoont dat zij een moreel nadeel lijdt waarvan dient aangenomen dat het moeilijk te herstellen zal zijn. Verzoekster beroept zich er ten onrechte op dat de bestreden beslissing een verdoken tuchtmaatregel is. De bestreden beslissing vindt zijn juridische grondslag in de manifeste onwettigheid van de weddesprong van verzoekster, zonder dat ze een oordeel inhoudt dat verzoekster bedrog heeft gepleegd en zonder dat ze verzoekster beoogt te sanctioneren voor laakbaar gedrag. Het morele nadeel dat verzoekster koppelt aan de verdoken tuchtstraf betreft dan ook een onterechte perceptie die geen grondslag vindt in de bestreden beslissing. Overigens is een moreel nadeel in principe niet moeilijk te herstellen.

In zoverre verzoekster in de motivering van de bestreden beslissing verdachtmakingen en minachting onderkent, berust dit op een louter subjectieve lezing die op geen enkele redelijke grondslag is gebaseerd. Een eventuele negatieve perceptie vloeit bovendien niet voort uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, maar uit andere akten en handelingen die van vroeger dateren, zodat een eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing het aangevoerde morele nadeel niet zal doen ophouden en verzoekster geen voordeel zal opleveren.

Voor zover verzoekster ingevolge de bestreden beslissing al een (ernstig) nadeel zou lijden, is dit een louter financieel nadeel dat in beginsel herstelbaar is en waarover verzoekster geen enkel argument aanbrengt om hier anders over te oordelen.

5.4. Verzoekster voert aan dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen moreel nadeel lijdt. Een moreel nadeel kan in beginsel goedge maakt worden door de morele genoegdoening die een eventueel vernietigingsarrest verstrekt, tenzij

verzoekster aantoonde dat er bijzondere omstandigheden zijn die de Raad er zouden toe aanzetten anders te oordelen.

5.5. Verzoekster voert aan dat zij ingevolge de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig moreel nadeel lijdt omdat deze een verdoken tuchtmaatregel is.

Met de bestreden beslissing heeft het politiecollege zijn beslissing van 19 februari 2002, waarbij verzoekster met ingang van 1 januari 2002 ingeschaald werd in de weddenschaal, A5 op. Het politiecollege komt op die beslissing van 19 februari 2002 terug omdat het van oordeel is dat er voor deze inschaling geen enkele rechtsgrond bestaat, nu verzoekster vóór zij de overstap naar de politiezone Hazodi maakte en nog deel uitmaakte van de stadsdiensten op 31 december 2000 ingeschaald was in de weddenschaal A2a. De overgang van weddenschaal A2a (1.410.000 BEF) naar A5a (1.725.000 BEF) is kennelijk tot stand gekomen door de weddentoeslag die het politiecollege bij beslissing van 23 januari 2001 aan verzoekster heeft toegekend omdat zij als politiesecretaris was aangesteld en die gelijk is aan het verschil tussen de weddenschaal A2a en A5a, bij de inschaling in de wedde te incorporeren, terwijl hiervoor geen rechtsgrond bestond nu het RPPol op dat tijdstip nog niet in werking getreden was en aangezien anderzijds een toeslag niet aangewend kan worden om een hogere weddenschaal te bekomen. Deze verhoging van weddenschaal werd naderhand door het college van burgemeester en schepenen van 21 juni 2001 bevestigd aangezien het college de individuele jaarwedde van verzoekster per 1 januari 2001 vastgesteld heeft op 1.725.000 BEF. Verzoekster heeft, nadat zij ingeschaald was in de weddenschaal A5a, bij beslissing van de politieraad van 11 februari 2002 nogmaals een toeslag verkregen omwille van haar functie als politiesecretaris hoewel de oorspronkelijke toelage reeds in haar weddenschaal geïncorporeerd was. Deze vaststellingen brengen de verwerende partij tot de conclusie dat de inschaling in weddenschaal A5a per 1 januari 2001 en 1 januari 2002 manifest onwettig is.

Uit het voorgaande blijkt dat ook, op het eerste gezicht althans, dat dient besloten te worden dat de bestreden beslissing een louter administratieve rechtzetting van de onwettige inschaling voor de toekomst inhoudt. Uit de bestreden beslissing kan niet op het eerste gezicht afgeleid worden dat zij om

tuchtreddenen is genomen om verzoekster te sanctioneren voor laakbaar gedrag. Het door verzoekster aangevoerde morele nadeel ingevolge een verdoken tuchtstraf lijkt dan ook feitelijke grondslag te missen.

5.6. Verzoekster voert aan dat zij een moeilijk te herstellen ernstig moreel nadeel ingevolge de bestreden beslissing lijdt, doordat er “verdachtmakingen en minachting” uit blijkt voor feiten die niet bewezen zijn. Verzoekster toont echter in haar verzoekschrift geen enkele concrete zinsnede aan in de bestreden beslissing waaruit “verdachtmakingen en minachting” blijkt. Aangezien er in de bestreden beslissing geen “verdachtmakingen en minachting” te vinden zijn, is de bestreden beslissing ook niet in tegenspraak met de besluiten van het strafonderzoek. Ook op dit punt blijkt het aangevoerde morele nadeel feitelijke grondslag te missen.

5.7. Verzoekster stelt dat het moeilijk te herstellen ernstig moreel nadeel ook moet gezien worden “gelet op de sterk gemediatiseerde omgeving” waarin zij zich bevindt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze enkel beoogt voor de toekomst een onwettige toestand ongedaan te maken, zonder dat daarbij uitspraak gedaan wordt over de schuld of verantwoordelijkheid van verzoekster voor het tot stand komen van die onwettige toestand. Indien in de media de perceptie bestaat of wordt gewekt dat de verzoekster schuldig of verantwoordelijk is voor de onwettige toestand, dan dient vastgesteld dat die perceptie strijdig is met de inhoud van de bestreden beslissing. Van de Raad van State kan moeilijk verwacht worden dat hij de tenuitvoerlegging van een beslissing zou moeten schorsen omdat de media die beslissing verkeerd interpreteren met een verkeerde perceptie als gevolg.

5.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar berokkent niet aantoont. Dit leidt tot het besluit dat de vordering tot schorsing dient te worden verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig januari tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Nick Hollevoet,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

André Beirlaen